

Lang, lang geleden in een koninkrijk hier ver
vandaan woonde eens een mooie jonge prinses.
Sneeuwitje was haar naam.

Haar stiefmoeder, de koningin, was ijdel en wreed. Ze haatte iedereen die haar schoonheid benaderde en ze bekeek haar mooie stiefdochter dan ook met boze, jaloerse ogen.

De tijd verstreek en Sneeuwvitje werd alsmaar mooier. Tegelijkertijd werd de koningin met de dag jaloers. Ze dwong Sneeuwvitje om zich te kleden in votten en te werken van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Ondanks al het harde werken bleef Sneeuwwitje lief, vriendelijk en vrolijk.

Dag in, dag uit was ze aan het vegen, poetsen en schrobben. En elke dag droomde ze van de knappe prins die zou komen en haar mee zou nemen, weg van het kasteel.

De koningin had magische krachten en ze bezat een toverspiegel die kon praten. Elke dag ging ze voor de spiegel staan en vroeg:

